

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10 / 4847 - 0 / 2021
Érkezett:	2021 DEC 14.
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

Alkotmánybíróság

dr. Barbalics Berta közjegyző mint elsőfokú bíróság útján
Elsőfokú ügyszám: 11071/Ü/70532/2020.

G. P. BARBALICS BERTA KÖZJEGYZŐ IRODA Budapest	
Érkezett:	2021 DEC 06.
Példány:
Melléklet:

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. § alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.462/2021/3. számú végzésének és a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 67.Pkf.635.476/2020/6. számú végzésének – beleértve az elsőfokú bírósági hatáskörben eljáró dr. Barbalics Berta közjegyző 11071/Ü/70532/2020/4. számú végzését is – alaptörvény-ellenességét, és az Abtv. 43. §-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

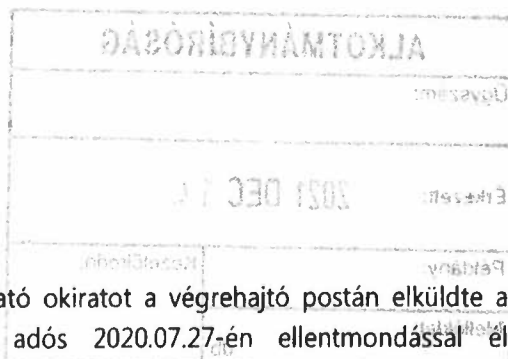
1. Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

a) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A közjegyző két ügyszámra iktatta az ügy iratait:
11071/Ü/**30441**/2020. és 11071/Ü/**70532**/2020.

Egyes iratok az egyik aktában, mások a másokban vannak, és vannak olyanok is, melyek mindkét aktában megtalálhatóak. Ettől függetlenül az ügy az Fmhtv. 51. §-a szerinti bírósági végrehajtási ügy, mellyel összhangban van, hogy mind a Kúria, mind a másodfokú bíróság a végzésében azt írta, hogy végrehajtási ügyben döntött, melyen természetesen bírósági végrehajtási ügyet kell érteni.

A közjegyző a 11071/Ü/70532/2020/2. számú végrehajtási lap kiállításával elrendelte a jogerős fizetési meghagyás bírósági végrehajtását. Az Fmhtv. 55. § (1) bekezdése szerint a végrehajtás elrendeléséért 150 ezer forint végrehajtási költségként behajtandó összeget, majd a végrehajtó értesítése alapján további 85 ezer forint végrehajtási költséget kellett

előlegezmem. A végrehajtható okiratot a végrehajtó postán elküldte az adósnak, és a kézbesítést követően az adós 2020.07.27-én ellentmondással élt, valamint az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg a közjegyzőnél okirattal igazolta, hogy a végrehajtónál megfizetett 85 ezer forintot. Ez a 85 ezer forint azonban csak egy része volt az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésében meghatározott, általam előlegezett végrehajtási költségeknek, mert az adós a fenti törvényi rendelkezés szerint köteles lett volna az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg megfizetni a 150 ezer forintos, szintén általam előlegezett másik végrehajtási költséget is, ám elmulasztotta, és a mulasztására tekintettel ennek megfizetését értelemszerűen nem is igazolta okirattal a közjegyzőnél, melyre szintén köteles lett volna. Ezekre tekintettel a közjegyzőnek azt kellett volna megállapítania, hogy az adós nem tett eleget az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésében meghatározott feltételeknek, és ezért az ellentmondást vissza kellett volna utasítania és végrehajtást nem szüntethette volna meg.

Az adós ellentmondásának előterjesztésére reagálva a közjegyző 2020.08.10-én a 11071/Ü/30441/2020/11. számú végzésével felhívta a végrehajtót, igazolja, hogy – többek között – *„az adós az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg a végrehajtás során felmerült, a jogosult által előlegezett költségeket a végrehajtónál maradéktalanul megfizette, vagy hogy végrehajtási költség még nem merült fel [Fmhtv. 32. § (2) bek.]”* (1. számú melléklet).

Az adós ellenmondásának előterjesztése és a közjegyző fenti intézkedése között nyilvánvaló ok-okozati összefüggés áll fenn. Ebből következően az ellentmondás előterjesztése – mint ok – nyilvánvalóan megelőzte a közjegyző intézkedését – mint okozatot –, ezért azok nem tekinthetők egyidejűnek. Ez a későbbiekben fontos lesz.

A közjegyző nyilvánvalóan tudta, hogy az Fmhtv. 55. § (1) bekezdésének megfelelően a 150 ezer forintos végrehajtási költséget én előlegeztem, hiszen ennek hiányában a végrehajtást el sem rendelte volna, így a közjegyző tudta, hogy az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése szerint az adósnak a 150 ezer forintot is meg kellett volna fizetnie a végrehajtónál, és ennek megfizetését igazolnia is kellett volna a közjegyzőnél az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg, továbbá a közjegyző azt is tudta, hogy az adós az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg még csak nem is hivatkozott arra, hogy megfizette volna ezt a 150 ezer forintot, ebből következően nem is igazolta, és ezért a közjegyzőnek az ellentmondást önmagában ezekre a tényekre tekintettel vissza kellett volna utasítania, ám ennek ellenére felhívta a végrehajtót, igazolja, hogy az adós az ellentmondással egyidejűleg megfizette az általam előlegezett végrehajtási költségeket.

A közjegyző már önmagában azzal megsértette a pártatlan és tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat (a közjegyző ugyanis bírósági hatáskörben járt el, ezért bírósági eljárást folytatott le, de ha hatósági jogkörben járt volna el, akkor pedig az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésével biztosított részrehajlás nélküli, tisztességes eljáráshoz való jogomat sértette volna meg), hogy nem utasította vissza rögtön az ellentmondást, hanem hagyta tovább nyúlni az ügyet.

Az persze nem kétséges, hogy a közjegyző ellenőrizhette volna az adós által igazolt megfizetések valóságát a végrehajtónál, ám ehhez szükség lett volna az adós által előterjesztett igazolásra a 150 ezer forint megfizetéséről. Mivel azonban a 150 ezer forint megfizetését az adós nem igazolta, nem teljesítette az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésében meghatározott összes feltételt, így nem volt már szükség a végrehajtó igazolására, hiszen az ellentmondást önmagában erre tényre tekintettel vissza kellett volna utasítani. Ebből következik, hogy a végrehajtó megkeresése szükségtelen volt.

A közjegyzőnek a pártatlanság és részrehajlás nélkülség követelménye miatt nem volt jogi lehetősége arra, hogy az adós kötelességének elmulasztását a végrehajtó megkeresése útján pótolja. A közjegyző megsértette a pártatlan és tisztességes eljárás követelményeit azzal, hogy nem értékelte az adós terhére az igazolás elmulasztását, különösen azért, mert az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése ehhez a mulasztáshoz egyértelműen azt a jogkövetkezményt fűzte, hogy az ellentmondást vissza kell utasítani és a végrehajtást nem lehet megszüntetni.

A közjegyzőnek a végrehajtót megkereső intézkedésére reagálva 2020.08.12-én beadványt terjesztettem elő 11071/Ü/30441/2020/13. szám alatt a közjegyzőnél, melyben kértem az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése alapján az ellentmondás visszautasítását, tekintettel arra, hogy az adós a Fmhtv. 32. § (2) bekezdését megsértve nem fizette meg a 150 ezer forintot (2. számú melléklet).

A közjegyző intézkedése és a beadványom között szintén ok-okozati összefüggés áll fenn, mely szintén kizárja ezek egyidejűségét, mely szintén fontos lesz a későbbiekben. A beadványomra ugyanis nem került volna sor a közjegyző intézkedése hiányában. A közjegyző intézkedése megelőzte a beadványomat, ezért ezek nem minősülhetnek egyidejűeknek.

A közjegyző által 11071/Ü/30441/2020/14. számon iktatott hivatalos feljegyzés (3. számú melléklet) szerint az adós jogi képviselője 2020.08.17-én betekintett az iratokba, ennek keretében tudomást szerzett az én beadványomról.

Az adós csak ezt követően, 2020.08.19-én fizette meg a 150 ezer forintot, tehát az én beadványom tartalmának ismeretében. Ebből következik, hogy a beadványom és a 150 ezer forint megfizetése között is ok-okozati összefüggés van, különös tekintettel arra, hogy az adós az ellentmondása előterjesztésekor még nem gondolta úgy, hogy a 150 ezer forintot is kötelessége lett volna megfizetni, hanem csak a beadványomról tudomást szerezve gondolta ezt már így.

Mivel tehát

- az ellentmondás előterjesztése,
- a közjegyző intézkedése,
- az én beadványom és
- a 150 ezer forint megfizetése

között – ebben a sorrendben – ok-okozati összefüggés van, ez a sorrend az események megtörténtét időrendi sorrendbe teszi, és emiatt ezek nem tekinthetők egyidejűeknek. Ebből következik, hogy az 150 ezer forint megfizetése nem tekinthető az ellentmondás előterjesztésével egyidejűnek, és emiatt a közjegyző köteles lett volna az ellentmondást az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése szerint visszautasítani.

Ezen kívül az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése szerint az adósnak a fizetést okirattal kellett volna igazolnia a közjegyzőnél, ami azt jelenti, hogy a végrehajtás csak abban az esetben szüntethető meg, ha az okiratot maga az adós – és nem a végrehajtó – terjeszti elő a közjegyzőnél, mégpedig az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg.

Mivel az adós a 150 ezer forintot az ellentmondás előterjesztésekor még nem fizette meg, természetesen nem is igazolta okirattal ennek megfizetését a közjegyzőnél, az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése szerint azonban a végrehajtás megszüntetésének feltétele, hogy ezt az adós a közjegyzőnél okirattal igazolja. Ráadásul az adós – bár azóta már megfizette – a mai napig nem igazolta okirattal a közjegyzőnél ennek a 150 ezer forintnak a megfizetését, így az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése szerinti feltételeket nyilvánvalóan nem teljesítette, és arról, hogy nem igazolta (illetve nem ő igazolta), mind az első fokon eljáró közjegyző, mind a másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszék is tudott.

A fent említett ok-okozati összefüggések alapján az a következtetés adódik, hogy az ellenmondás előterjesztése volt a kiváltó oka a közjegyző intézkedésének, a közjegyző intézkedése pedig az én beadványomnak, végül a beadványom volt az oka annak, hogy az adós megfizette a 150 ezer forintot. Ebből következik, hogy ezek az események ebben a sorrendben történtek meg, mégpedig egymást követően, és semmiképpen sem tekinthetők egyidejűeknek, még abban az esetben sem, ha a Pp. 148. § (1) bekezdése szerinti ítélkezési szünet szabálya alkalmazható lenne. Ez a rendelkezés ugyanis csak az órákban, napokban és munkanapokban megállapított határidőre vonatkozik. A 150 ezer forint megfizetésére azonban az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése nem napokban megállapított határidőt határozott meg, hanem konkrét eseményhez kötötte, mégpedig ahhoz, hogy azt az ellentmondással egyidejűleg kell megfizetni.

Másképpen kell meghatározni az ellentmondás előterjesztésének határidejét és a 150 ezer forint megfizetésének határidejét. Az ellentmondás előterjesztésének határidejét az Fmhtv. 32. § (1) bekezdése napokban határozza meg, ám a 150 ezer forint megfizetésének határidejét az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése nem napokban határozza meg. Ezért a 150 ezer forint megfizetésének határidejére a Pp. 148. § (1) bekezdésének szabálya semmiképpen nem alkalmazható, tehát még abban az esetben sem, ha az ítélkezési szünet szabályai az eljárásban egyébként alkalmazhatóak lennének. Ezért abban az esetben, ha az ítélkezési szünet szabályait alkalmazni kellene, az adós egészen 2020.09.04-ig terjeszthette volna elő az ellentmondását, ám amikor előterjesztette, köteles lett volna azzal egyidejűleg a 150 forintot is megfizetni és a megfizetést igazolni is. Az ellentmondás előterjesztésének időpontja adja meg a végső határidejét azoknak a cselekményeknek, amelyeket az adós kötelessége lett volna elvégezni. Mivel az ellentmondást az adós a határidőn belül bármikor előterjesztheti, végeredményben maga határozza meg, hogy a cselekményeket legkésőbb meddig köteles elvégezni. Egy a lényeg: az ellentmondás előterjesztéséig ezeket a cselekményeket el kell végeznie, különben azok nem minősülnek az ellentmondás előterjesztésével egyidejűnek.

Ha a 150 ezer forint megfizetését az ellentmondás előterjesztésével egyidejűnek kellene tekinteni, az felborítaná az egymással ok-okozati összefüggésben álló eseményeknek a fizika törvényeiből következő sorrendjét. Az időbeli sorrendben egymás után következő események nem tekinthetők egyidejűeknek, ez a józan ésszel is ellentétes lenne.

A közjegyző megkeresésére a végrehajtó 2020.08.24-én a 391.V.1087/2020/52. számú válaszával – melyet a közjegyző 2020.09.02-án 11071/Ü/70532/2020/3. számon iktatott – igazolta, hogy az adós az általam előlegezett költséget megfizette (4. számú melléklet). Ez

az igazolás azonban elégtelen és ezért jogellenes volt, mert a végrehajtó nem igazolta benne, hogy az adós az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésének megfelelően, az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg fizetett.

A beadványom, a fenti érvelés és a végrehajtó jogellenes igazolása ellenére a közjegyző 2020.09.02-án a végrehajtó igazolására tekintettel a végrehajtást a 11071/Ü/70532/2020/4. számú végzésével megszüntette (5. számú melléklet).

A végrehajtó jogellenes igazolása miatt 2020.09.03-án végrehajtási kifogást terjesztettem elő a végrehajtónál, mert az adós a 150 ezer forintot nem fizette meg az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg, így az igazolás nem alkalmas az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésében szereplő feltételek adós általi teljesítésének igazolására, mert az igazolásból nem derül ki, hogy az adós pontosan mikor és milyen összeget fizetett meg, ezért az alapján nem dönthető el, hogy az adós az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg fizetett-e (6. számú melléklet).

A végrehajtó 2020.09.04-én a végrehajtási kifogásomat továbbította az elbírálásra hatáskörrel rendelkező Pesti Központi Kerületi Bíróság (PKKB) felé, melyről a 391.V.1087/2020/62. számú levelével értesítette a közjegyzőt, aki azt 11071/Ü/30441/2020/24. számon iktatta (7. számú melléklet).

2020.09.14-én fellebbezést terjesztettem elő a közjegyzőnél a végrehajtást megszüntető végzése ellen, melyet a közjegyző 11071/Ü/70532/2020/5. számon iktatott (8. számú melléklet). Ebben előadtam, hogy az adós a 150 ezer forintot nem az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg fizette meg, mely az FMht. 32. § (2) bekezdése szerint önmagában is az ellentmondás visszautasítására szolgáló ok. Előadtam azt is, hogy az adós ezen túlmenően nem is igazolta okirattal a közjegyzőnél ennek megfizetését, mely szintén önálló visszautasítási ok. A fellebbezésemben tájékoztattam a fellebbezést másodfokon elbíráló Fővárosi Törvényszéket arról, hogy előterjesztettem az 6. számú melléklet szerinti végrehajtási kifogásomat. Mivel a végrehajtási kifogásom a végrehajtást megszüntető végzés jogi alapját támadta, az akkor még nem volt jogerős, és mivel a végrehajtás megszüntetésének jogi alapja ettől függött, a fellebbezésem elbírálásával a másodfokú bíróságnak meg kellett volna várnia, míg a végrehajtási kifogásomat a PKKB elbírálja. Azzal, hogy nem várta meg, a másodfokú bíróság megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, mert a döntését a végrehajtó igazolásának – mint a döntés jogalapja – jogerőssé válása előtt alapozta erre az igazolásra. Továbbá megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdésében

biztosított jogorvoslathoz való jogomat is, mert az így nem tudott hatékonyan érvényesülni, hiszen mind a közjegyző, mind a másodfokú bíróság a korai döntésük miatt a végzéseikben nem vették figyelembe, hogy a végrehajtó igazolása jogellenes volt. Mind az elsőfokú bírósági jogkörben eljáró közjegyző, mind a másodfokú bíróság megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, mert a végzésüket a még nem jogerős végrehajtói igazolásra alapították, melyet a PKKB utóbb meg is semmisített, elvonva ezzel a végzések jogi alapját.

Az adós a fellebbezésemre történő észrevételében (9. számú melléklet) a törvénykezési szünetre hivatkozva azzal érvelt, hogy a végrehajtási költség a két részletben történő megfizetés ellenére határidőben történt.

Az adós észrevételében levő, a törvénykezési szünetre történő hivatkozására reagálva, a fellebbezésem kiegészítése érdekében észrevételként újabb beadványt terjesztettem elő a másodfokú bíróságon (10. számú melléklet), melyet a másodfokú bíróság Pkf.635476/2020/2. szám alatt lajstromozott (11. számú melléklet). Ebben kifejezetten hivatkoztam arra, hogy az ügyben az Fmhtv. 51. §-a szerint a Vht.-t kell alkalmazni, a Vht. 9. §-a szerint pedig a Bnpt. 1. § (7) bekezdését, mely szerint *az eljárásban a Pp. ítélkezési szünetre vonatkozó rendelkezései nem alkalmazhatók.*

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2020.01.19-én a 67.Pkf.635.476/2020/6. számú végzésével a közjegyző elsőfokú bírósági hatáskörben meghozott végzését helybenhagyta (12. számú melléklet).

A másodfokú végzés tudomást sem vett az Fmhtv. 51. §-ára történő hivatkozásomról, továbbá egyetlen szóval sem indokolta, hogy miért is ne kellene alkalmazni a Vht. 9. §-át, és ezen keresztül a Bnpt. 1. § (7) bekezdését. A másodfokú bíróság eloldotta magát a törvény egyértelmű rendelkezéseitől, melyekből semmi más nem következhet, csak az, hogy az ítélkezési szünet szabályai nem alkalmazhatók. Ezért a másodfokú végzés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, mely jogból következik, hogy a bíróság köteles alkalmazni az eljárás során alkalmazandó jogszabályokat, az indokolásában ki kell térnie arra, hogy a nyilvánvalóan alkalmazandó jogszabályokat az adott eljárásban mégis miért nem alkalmazta, és különösen jelen esetben, mivel azokra kifejezetten hivatkoztam is, indokolnia kellett volna, hogy miért nem alkalmazta.

A másodfokú végzés tudomást sem vett a PKKB-n akkor még folyamatban levő végrehajtási kifogásomról, mely végül romba is döntötte mind a közjegyző, mind a másodfokú bíróság végzésének jogi alapját képező végrehajtói igazolást. A másodfokú bíróság különösen tisztességtelenül járt el, mert tudta, hogy a végrehajtó igazolása elleni jogorvoslati eljárás akkor még folyamatban volt, és tudta azt is: ha helybenhagyja a közjegyző végzését, az jogerőssé válik, és azt már nem fogja megváltoztatni akkor sem, ha a PKKB a végrehajtó igazolását megsemmisíti, és ezzel a végzések megalapozatlanná válnak. Mivel a PKKB megsemmisítette a végrehajtó igazolását, a közjegyző és a másodfokú bíróság végzése ténylegesen jogalap nélkülivé váltak. A közjegyző és a másodfokú bíróság azért volt tisztességtelen, mert ez előre is látható volt. A közjegyző a végrehajtási kifogásomról a végzése meghozatalakor ugyan még nem tudott, ám erre számítania kellett volna, hiszen a közjegyzőnek magának is tudnia kellett volna, hogy a végrehajtó igazolása jogellenes. A másodfokú bíróság azonban már ténylegesen tudott is a végrehajtási kifogásom folyamatban létéről, és ezért különösen tisztességtelen volt, hogy ezzel nem törődve, a jogaim csorbítása árán hozott döntést. Mind a közjegyző, mind a másodfokú bíróság megsértette a jogorvoslathoz való jogomat is, mert nem várták meg, hogy a végrehajtó igazolása jogerőssé váljon, azaz már ne lehessen végrehajtási kifogással támadni. A másodfokú bíróság ráadásul tudta, hogy végrehajtási kifogással támadtam, és ennek az eljárása a PKKB előtt akkor még, tehát a másodfokú bíróság végzése meghozatalának időpontjában folyamatban volt, így a másodfokú bíróság eljárása különösen tisztességtelen volt.

A PKKB 2020.01.24-én a 0101-11.Vh.5864/2020/9. számú végzésével a végrehajtási kifogásomnak helyt adott, a végrehajtó intézkedését – azaz a közjegyzőnek küldött igazolását – megsemmisítette és felhívta a végrehajtót, hogy ismételten tájékoztassa a közjegyzőt, hogy az adós milyen összegben, jogcímen és időpontban fizetett (13. számú melléklet). A közjegyző és a másodfokú bíróság végzése ezzel jogalap nélkülivé, azaz megalapozatlanná vált. Mivel ennek reális lehetősége már a közjegyző végzése meghozatalának időpontjában is fennállt már, illetve mivel a másodfokú bíróság ráadásul arról is tudott, hogy a PKKB előtt folyamatban van a végrehajtási kifogásom elbírálása, az eljárásuk tisztességtelennek minősül, hiszen a döntésük jogerőssé válásával megfosztottak a végrehajtó igazolásával szembeni hatékony jogorvoslathoz való jogomtól.

A PKKB megsemmisítő végzésére tekintettel a végrehajtó 2021.01.26-án megismételte az intézkedését, és a 391.V.1087/2020/80. számú levelével újabb igazolást küldött a közjegyzőnek az adós által teljesített fizetésekről, melyet a közjegyző 11071/Ü/30441/2020/28. számon iktatott (14. számú melléklet).

Ám ezen újabb végrehajtói igazolást nem követte sem ezen alapuló újabb közjegyzői, sem bírósági döntés. Ez viszont így sérti a jogorvoslathoz való jogomat, hiszen itt csupán egy áljogorvoslatról van szó, hiszen, bár a PKKB megállapította, hogy orvosolni kell a sérelmemet a végrehajtó igazolása tekintetében, és a végrehajtó ugyan készített is a PKKB utasítása szerint egy újabb igazolást, melyet el is küldött a közjegyző részére, ám ennek a figyelembe vétele a végrehajtás megszüntetéséről való döntésben már nem történt meg, így a jogsérelmem orvoslása csupán látszólagos volt, mert a lényeg, azaz a döntés arról, hogy a végrehajtói igazolás alátámasztja-e a végrehajtás jogszerű megszüntetését, már elmaradt, és nem is fog soha megtörténni, amíg a jogerős végzés hatályban marad.

Ezért az első- és másodfokú végzést meg kell semmisíteni, hogy a jogorvoslatom elbírálása teljesebbé mehessen, azaz a megszületett újabb végrehajtói igazolás alapján kerüljön elbírálásra a végrehajtás megszüntetéséről való döntés.

A másodfokú végzés ellen 2021.03.18-án felülvizsgálat engedélyezése iránti és felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő az elsőfokú bírósági hatáskörben eljáró közjegyzőnél.

A másodfokú végzés ellen 2021.04.06-án alkotmányjogi panaszt terjesztettem elő az elsőfokú bírósági hatáskörben eljáró közjegyzőnél.

Az Alkotmánybíróság 2021.05.10-én a IV/855-2/2021. számú végzésével az alkotmányjogi panaszomat visszautasította, mert a kúriai eljárás folyamatban volt. A végzés szerint a kúriai eljárást követően továbbra is nyitva áll a számomra a másodfokú végzés elleni alkotmányjogi panasz előterjesztésének lehetősége, ha azt kiterjesztem a kúriai döntésre is. Jelen alkotmányjogi panaszomat kiterjesztem a kúriai döntésre is, így eleget teszek az Alkotmánybíróság által közölt, a másodfokú végzés támadására vonatkozó feltételnek.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmem visszautasította, mert szerinte a Pp. 407. § (1) bekezdésének e) pontja a felülvizsgálatot kizárja. Tekintettel arra, hogy ezen rendelkezés arról szól, hogy nincs helye felülvizsgálatnak, ha azt törvény kizárja, azonban nincs olyan törvény, mely jelen ügyre vonatkozóan kizárná a felülvizsgálatot, a Kúria megsértette a bírósághoz forduláshoz való jogomat, melynek indokolását lentebb adom elő.

b) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Az elsőfokú végzés ellen fellebbeztem, ezzel a rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítettem. A jogerős másodfokú végzés ellen felülvizsgálati kérelmet terjesztettem elő, mely a Kúria a fenti végzésével elbírált. Perújítást nem kezdeményeztem.

c) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A jogerős végzést a jogi képviselőm 2021.10.06-án vette át, az ettől számított 60 napos határidő nem munkanapon jár le, így a határidő a következő munkanapon, 2021.12.06-án jár le, és ezen belül terjesztem elő az alkotmányjogi panaszomat az elsőfokú bírósági hatáskörben eljáró közjegyzőnél.

d) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A végzésekben végrehajtást kérő vagyok, ezáltal érintettnek minősülök.

e) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A kúriai végzés sérti a bírósághoz forduláshoz való jogomat. A bírósághoz fordulás joga azt jelenti, hogy abban az esetben, amikor az eljárási törvények biztosítják részemre a bírósághoz fordulás jogát, akkor azzal tényleges élni is tudok, azaz a bíróság érdemben elbírálja a kérelmem. A Pp. 406. § (1) bekezdése jelen esetben biztosítja számomra a felülvizsgálatot, a Pp. 8. § (3) bekezdése szerint felülvizsgálati ügyekben a Kúria jár el, ezért a Kúria köteles lett volna érdemben elbírálni a felülvizsgálati kérelmem. Mivel erre nem került sor, a Kúria megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, melynek részjogosítványa az előbb említett bírósághoz fordulás joga. A Kúria a felülvizsgálati kérelmem visszautasításakor nem volt tekintettel a felülvizsgálati kérelmem alapjogi aspektusára, azaz arra, hogy abban az esetben, amikor megillet a felülvizsgálati kérelem előterjesztésének joga, az egyben a bírósághoz fordulás jogát is jelenti, melyet az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése számomra biztosít, és így ezt a jogomat védelmezi.

A másodfokú bíróság végzése sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, mert jelen ügy bírósági végrehajtási ügy, aminek elintézéséhez a Vht.-t nyilvánvalóan alkalmazni kellett volna. A Kúria a végzése [3] bekezdésében mintegy magától értetődő módon hívta fel a Vht. 9. §-át, amiből következően vitán felül áll, hogy azt jelen ügyben alkalmazni kell. Mivel ezt a rendelkezést kétséget kizáró módon már a közjegyzőnek is, és a másodfokú

bíróságnak is alkalmaznia kellett volna, nem is lehet kérdéses, hogy az első- és másodfokon eljáró bíróságok megsértették a hatékony bírói jogvédelemhez való jogomat, hiszen szándékosan nem alkalmazták ezt a rendelkezést, melyet vitán felül állóan alkalmazni lettek volna kötelesek. A vitán felül állóságot alátámasztja, hogy a Kúria egyáltalán nem bocsátkozott annak indokolásába, hogy miért is kell ezt alkalmazni, ami érthető is, hiszen a Vht.-t egy bírósági végrehajtási ügyben nyilvánvalóan alkalmazni kell.

Mivel a másodfokú bíróság nem alkalmazott az adott esetben egyértelműen és nyilvánvalóan alkalmazandó törvényi rendelkezést, mégpedig a Vht. 9. §-át, és ennek utaló rendelkezése alapján pedig a Bnpt. 1. § (7) bekezdését, semmivel nem magyarázható törvénysértést követett el, kívül helyezte magát a törvényeken, a törvények felett levőnek képzelte magát, ezért a törvénnyel nyilvánvalóan és nyíltan szembehelyezkedő döntést hozott – ráadásul mindezt úgy, hogy a fellebbezésemben felhívtam a figyelmét arra, hogy ezt a törvényi rendelkezést alkalmazni köteles –, és ezzel megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat. Mind a közjegyző, mind a másodfokú bíróság ezen túlmenően megsértette a jogorvoslathoz való jogomat is, mert nem biztosították, hogy a végrehajtó intézkedése elleni jogorvoslatom ténylegesen foganatosításra is kerüljön. A végrehajtó intézkedése elleni végrehajtási kifogásomat ugyan a PKKB számomra kedvezően bírálta el, melynek keretében megsemmisítette a végrehajtó kifogásolt intézkedését, aminek következtében a végrehajtó újabb intézkedést tett – azaz a kérdéses igazolást már a PKKB utasításának megfelelően készítette el –, ám a végrehajtó ezen újabb intézkedését, melytől függenie kellett volna az elsőfokú bíróság hatáskörében eljáró közjegyző döntésének, a közjegyző már nem bírálta el, így a végrehajtó intézkedése elleni jogorvoslatom csupán formális, áljogorvoslatnak minősül, nem felel meg a jogorvoslattal szemben támasztott azon követelménynek, miszerint a jogorvoslat bírósági elintézésének képesnek kell lennie arra, hogy az ügyet érdemben befolyásolhassa. Mivel ez jelen esetben nem volt így, sérült a hatékony jogorvoslathoz való jogom, hiszen a végrehajtó újabb igazolásától az ügy már nem is függhetett, hiszen a döntést nem ez alapján hozták meg. Így, bár volt jogorvoslat, mely során számomra kedvező döntés született, az ügyet mégsem volt képes semennyire sem befolyásolni, mert a döntést meghozók azt egyáltalán nem vették figyelembe. A másodfokú bíróság akkor járt volna el a tisztességes eljárás követelményeinek megfelelően, ha megvárja a PKKB döntését, és a PKKB megsemmisítésére tekintettel hatályon kívül helyezi a közjegyző végzését, és a közjegyzőt újabb határozat hozatalára utasítja azzal, hogy köteles figyelembe venni a végrehajtó újabb igazolását.

A tisztességes eljárás követelményeihez tartozik, hogy a döntés ténylegesen a jogszerű végrehajtói intézkedésen alapuljon, és mivel nem ezen alapult, már a közjegyző is megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat (azért ezt, és nem a tisztességes hatósági eljáráshoz való jogomat, mert a közjegyző bírósági hatáskörben járt el, ezért az eljárása bírósági eljárásnak minősül), a másodfokú bíróság pedig azért, mert ezt nem kérte számon a közjegyzőn. A másodfokú bíróság ráadásul különösen tisztességtelenül járt el velem szemben, mert tudott arról, hogy a PKKB-n folyamatban van a végrehajtó igazolása elleni végrehajtási kifogásom elintézése. A fentiekből következően a másodfokú bíróság a jogorvoslathoz való jogomat is megsértette, mert nem biztosította, hogy ez a jogom hatékonyan érvényesüljön a végrehajtó újabb intézkedésének a közjegyző általi elbírálásával, hiszen arra sor sem került.

2. Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

a) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

XXVIII. cikk (1) bekezdés (**tisztességes** bírósági eljáráshoz való jog, **hatékony** bírói jogvédelemhez, a Kúria esetében a **bírósághoz fordulás joga**, a másodfokú bíróság esetében a jogszabályok alkalmazása által biztosított hatékony bírói jogvédelemhez való jog, továbbá az **indokolt** bírói döntéshez való jog)

XXVIII. cikk (7) bekezdés (a **hatékony jogorvoslathoz** való jog)

Az Alaptörvény egyéb, az ügy szempontjából fontos rendelkezései, melyekre a bíróságoknak figyelemmel kellett volna lenniük:

Nemzeti hitvallás: Valljuk, hogy a polgárnak és az államnak közös célja a jó élet, a biztonság, a rend, **az igazság**, a szabadság kiteljesítése.

B) cikk (1) bekezdés (Magyarország független, demokratikus **jogállam**)

25. cikk (1) bekezdésének első mondata (a bíróságok **igazságszolgáltatási** tevékenységet látnak el)

25. cikk (3) bekezdése (a Kúria a (2) bekezdésben meghatározottak mellett biztosítja a bíróságok jogalkalmazásának egységét, **a bíróságokra kötelező jogegységi határozatot** hoz)

26. cikk (1) bekezdésének első mondata (a bírák függetlenek, és csak a **törvénynek vannak alárendelve**, ítélezési tevékenységükben nem utasíthatóak).

28. cikk (A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok **céljával** és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a **józan észnek** és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.)

b) A megsemmisíteni kért bírói döntések alaptörvény-ellenességének indokolása

Az ügy egy bírósági végrehajtási ügy, melynek megszüntetése kérdésében való döntés az ügy érdemére tartozik. A Kúria végzésével a bírósági végrehajtási ügy befejeződött, ezért jelen eset megfelel az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti két, vagylagos feltétel mindegyikének, mert az ügy érdemében hozott döntésnek is minősül, és a bírósági eljárást befejező egyéb döntésnek is.

A Kúria végzése a következők miatt alaptörvény-ellenes.

A Kúria nem vizsgálta érdemben a felülvizsgálati kérelmem, és ezzel megsértette a bírósághoz forduláshoz való jogomat, mely az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogom részjogosítványa. A Kúria a végzésének [3] bekezdésében úgy indokolt, hogy a Pp. 407. § (1) bekezdésének e) pontja szerint nincs helye felülvizsgálatnak, ha azt törvény kizárja. Ehhez a Kúria hozzátette még azt is, hogy ide kell érteni azt az esetet is, amikor a felülvizsgálatot törvény rendelkezései nem teszik lehetővé. A Kúria álláspontjával ellentétben azonban a felülvizsgálatot törvény rendelkezése, mégpedig a Pp. 406. § (1) bekezdése teszi lehetővé, melyen jelen esetben a Kúria által hivatkozott 407. § (1) bekezdésének e) pontja sem változtat. A bírósági végrehajtási ügy megszüntetése felől döntő másodfokú végzés az ügy – azaz a bírósági végrehajtás – érdemére tartozónak minősül, ezért a Pp. 406. § (1) bekezdése biztosítja a másodfokú bíróság végzése elleni felülvizsgálat vonatkozásában a bírósághoz fordulás jogát.

A Pp. 407. § (1) bekezdésének e) pontja szerint nincs helye felülvizsgálatnak abban az esetben, ha azt törvény kizárja. Azonban nem létezik olyan törvényi rendelkezés, mely jelen esetet kizárná a felülvizsgálat köréből. Helytelen a Kúriának a végzése [3] bekezdésében kifejtett azon jogi álláspontja, mely szerint *a Vht. tételesen meghatározza, hogy a*

végrehajtási ügyben hozott, másodfokon jogerőre emelkedett végzések közül melyek támadhatók felülvizsgálati kérelemmel. Ilyen rendelkezést ugyanis a Vht. nem tartalmaz, ezért a Kúria átlépte az Alaptörvény 28. cikkében meghatározott hatáskörét, mely csak a jog alkalmazására vonatkozik, nem pedig a jog megalkotására. A Vht. erre vonatkozó rendelkezése hiányában nem lehet úgy tekinteni, hogy a Vht. tételesen meghatározza a felülvizsgálati ügyek körét. Ilyen eset csak akkor állna fenn, ha a Vht. úgy rendelkezne, hogy a tételesen felsorolt eseteken kívül nincs helye felülvizgálatnak. Ilyen rendelkezést azonban a Vht. nem tartalmaz. Ezért jelen esetben a Kúria jogot alkotott, melyre nincs hatásköre, ezért a döntése felhatalmazás nélküli, tehát önkényes volt, ami sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

Az a tény, hogy a Kúria által hivatkozott Vht. 214. §-ában szereplő esetben jelen eset nem tartozik bele, még nem jelenti azt, hogy minden más eset ki lenne zárva a felülvizgálat köréből.

A Vht. 214. § (1) bekezdésében levő „*Felülvizsgálati kérelemnek van helye*” kifejezésnek nem tulajdonítható olyan értelmezés, hogy például „*Felülvizsgálati kérelemnek csak akkor van helye*”, vagy hogy minden más esetben kizárt lenne a felülvizgálat. Ez a rendelkezés egy plusz lehetőséget teremt a felülvizgálatra, mely értelemszerűen bővíti, nem pedig szűkíti a felülvizgálat eseteinek körét. Úgy lehet belátni, hogy a Vht. 214. §-a nem szűkíti a felülvizgálat körét, hogy megnézzük, mi lenne a helyzet akkor, ha a jogalkotó hatályon kívül helyezné a Vht. 214. §-át, az tehát eltűnne a hatályos törvény szövegéből. Ebben az esetben a Vht. egyáltalán semmilyen rendelkezést nem tartalmazna a felülvizgálati körre vonatkozóan, tehát nem is szűkítené, és nem is bővítené azt. Ilyen esetben a felülvizgálati körre az általános szabályok, azaz a Pp. 406 – 408. §§-a vonatkozna. Ha ezek után a jogalkotó megint beiktatná a Vht. 214. §-át, az azt jelentené, hogy az általános szabályok adta eseteken túl még egy plusz esetben is lehetővé tenné a felülvizgálatot. Ez azonban nem járhat azzal a következménnyel, hogy a megengedett plusz eset miatt az összes többi más eset kizárttá válna a felülvizgálat köréből, hiszen a Vht. 214. §-ának célja a felülvizgálat körének bővítése, nem pedig a szűkítése.

A Kúria helytelenül hivatkozik a Vht. 214. §-ára, mely bizonyos esetben megengedi a felülvizgálatot. Tény, hogy van ilyen rendelkezés, ez azonban egy megengedő, nem pedig kizáró rendelkezés, ezért ebből a felülvizgálat kizártságára nem lehet következtetni.

A Vht. nem zárja ki a felülvizgálatot, ilyen rendelkezést nem tartalmaz, sőt, a 224. § (1) bekezdésében úgy rendelkezik, hogy a jogorvoslatokra a Pp. rendelkezéseit kell

alkalmazni. A Pp. rendelkezései szerint azonban jelen esetben helye van a felülvizgálatnak, így a Pp. a felülvizsgálattal kapcsolatban is biztosítja számomra a bírósághoz fordulás jogát, mely jogomat a Kúria megsértette.

A Vht. 214. § (1) bekezdése egy, a felülvizgálatot bizonyos esetben megengedő rendelkezés, melyet nem lehet úgy értelmezni, hogy minden egyéb esetben pedig kizárja a felülvizgálatot. A felülvizgálat akkor lenne kizárt, ha az a rendelkezésből – vagy más rendelkezésből – egyértelműen kitűnne. Ha a jogalkotónak ez lett volna a szándéka, akkor lenne egy olyan rendelkezés a Vht.-ban, hogy a felülvizgálat kizárt. Mivel nincs ilyen rendelkezése a Vht.-nak, a 214. § (1) bekezdésének olyan értelmezése, miszerint a Vht. minden más felülvizgálatot kizár, nem jogértelmezésnek, hanem jogalkotásnak minősül, ezért sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, ezért az ilyen értelmezés alaptörvény-ellenes.

A másodfokú bíróság végzése alaptörvény-ellenes a következők miatt.

A másodfokú bíróság szerint jelen ügyben, mely a másodfokú bíróság szerint végrehajtási (helyesen: bírósági végrehajtási) ügy, a Vht. rendelkezéseit nem kell alkalmazni, legalább is a másodfokú bíróság egyáltalán nem alkalmazta.

Nóóóóóóóóóóóó?! – kérdezné Besenyő Pista bácsi.

A bírósággal szemben alapvető elvárás, hogy jogszabályértelmezési képessége elérje az Alaptörvény 28. cikkében is megjelenő, szigorú követelménynek egyáltalán nem minősülő, a józan észnek megfelelő értelmi szintet. Mondjuk az már önmagában is sejtet valamit arról, hogy a jogalkotók vajon mit is gondolhatnak a bírók értelmi színvonaláról, hogy előírták számukra, hogy józan ésszel gondolkozzanak.

Ebben az esetben ez láthatóan nem sikerült.

Nem állítom, hogy a másodfokú bíróság értelmi színvonala nem éri el még egy értelmi fogyatékos szintjét sem, ugyanakkor nem sikerült eloszlatnia a végzése indokolásának olvasása közben az erre vonatkozóan felmerülő kétségeket.

Szerencse a szerencsétlenségben, hogy a Kúria a végzésének [3] bekezdésében így fogalmazott: „A bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 9. §-a, valamint 224. § (1) bekezdése szerint a végrehajtási eljárás során hozott bírósági

határozatok elleni jogorvoslatokkal összefüggő eljárési kérdésekre – amelyeket a Vht. külön nem szabályoz – a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) szabályait a nemperes eljárás sajátosságaiból eredő eltérésekkel és a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvénynek [amire a továbbiakban Bnpt.-ként fogok hivatkozni] a bírósági polgári nemperes eljárásokra vonatkozó általános rendelkezéseit kell alkalmazni [azaz a Bnpt. 1. § (7) bekezdését is, mely szerint az eljárásban a Pp. ítélezési szünetre vonatkozó rendelkezései nem alkalmazhatók].

A Kúria a fentiek szerint tehát kimondta, hogy az ügyben a Vht.-t alkalmazni kell, sőt, a Vht. 9. §-át alkalmazta is. Ebből azonban az következik, hogy ezt a rendelkezést a másodfokú bíróságnak – sőt, már az elsőfokú bíróság hatáskörében eljáró közjegyzőnek – is alkalmaznia kellett volna.

A másodfokú bíróság tehát nem alkalmazott egy olyan jogszabályi rendelkezést, melyet nyilvánvalóan alkalmaznia kellett volna, hiszen egy végrehajtási ügyben a Vht.-t nyilvánvalóan alkalmazni kell.

Az Alkotmánybíróság a 20/2017. (VII. 18.) AB határozat [23] bekezdésében egyszer már kimondta, hogy: „a bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével”.

Jelen esetben pontosan az Alkotmánybíróság által a fentiekben leírt eset történt meg. A másodfokú bíróság nyilvánvalóan mindenféle ok nélkül oldotta el magát a Vht. 9. §-ától. Az, hogy köteles lett volna alkalmazni, következik a Kúria végzésének [3] bekezdéséből. Józan ésszel egyébként is megmagyarázhatatlan, miért ne lenne kötelező alkalmazni ezt a rendelkezést, hiszen bírósági végrehajtási ügyről van szó, a Vht. pedig kifejezetten ilyen ügyekre vonatkozik. A bíróság köteles a releváns jogot alkalmazni, éppen ezzel tesz eleget az Alaptörvény 25. cikk (1) bekezdésében szerinti igazságszolgáltatási köteletségének. Mivel nem alkalmazta, nemcsak a köteletségét szegte meg egészen nyilvánvaló módon, hanem szándékosan a jog ellenében, ezért önkényesen döntött, mely eljárása kimeríti a

tisztességtelenség fogalmát, és ezért megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

A másodfokú végzés és a kúriai végzés között ellentmondás van, mert miközben a másodfokú bíróság nem alkalmazta a Vht.-t, a Kúria éppen a Vht.-ra alapította a döntését.

Önmagában ezen ellentmondás miatt a két végzés közül az egyik biztosan alaptörvényellenes, hiszen akár alkalmazandó a Vht., akár nem, az egészen nyilvánvalóan tisztességtelen, hogy a másodfokú eljárásban azért vesztettem, mert nem kell alkalmazni, a kúriaiban pedig azért, mert igen.

Jelen esetben a Kúria kimondta, hogy a Vht. 9. §-át alkalmazni kell, ezért, mivel a másodfokú bíróság olyan jogszabályi rendelkezést nem alkalmazott, melyet nyilvánvalóan alkalmaznia kellett volna, olyan nyilvánvaló módon sértette meg az eljárási jogomat és hozott a jogszabályoktól elrugaszkodott, önkényes döntést, hogy az a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogom megsértésének minősül.

A Kúria a végzésének [3] bekezdésében tulajdonképpen kimondta azt is, hogy az ügyben a Bnpt. 1. § (7) bekezdését alkalmazni kell. A [3] bekezdésben úgy fogalmazott, hogy: „*a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvénynek [ezt neveztem Bnpt.-nek] a bírósági polgári nemperes eljárásokra vonatkozó általános rendelkezéseit kell alkalmazni*”, a Bnpt. 1. § (7) bekezdése pedig éppen a Kúria által hivatkozott általános rendelkezések között helyezkedik el, amiből egyértelműen, máshogy nem is értelmezhetően az következik, hogy az ügyben a Pp. ítélkezési szünetre vonatkozó rendelkezései nem alkalmazhatók.

Tisztességtelen volt a másodfokú bíróság részéről, hogy a kifejezett hivatkozásom ellenére sem alkalmazta a Vht. 9. §-át, ráadásul meg sem indokolta – igaz, nem is lehetett volna ép ésszel megindokolni –, hogy miért nem alkalmazta azt egy bírósági végrehajtási ügyben, hiszen a napnál is világosabb, hogy egy bírósági végrehajtási ügyben a Vht.-t alkalmazni kell.

A Kúria indokolásának [3] bekezdésében kimondta, hogy az ügyben a Vht. 9. §-át alkalmazni kell, ebből pedig egyenesen következik a másodfokú végzés alaptörvényellenessége, ugyanis a Vht. 9. §-a szerint a Bnpt. 1. § (1) – (11) bekezdését is alkalmazni kell, a Bnpt. 1. § (7) bekezdése szerint pedig a Pp. ítélkezési szünetre vonatkozó

rendelkezései nem alkalmazhatók, amiből viszont az következik, hogy az adós már a 150 ezer forint megfizetésével is elkésett, ráadásul a 150 ezer forintnak a végrehajtónál történő megfizetését igazolni is köteles lett volna a közjegyzőnél, melyet a mai napig nem tett meg, és ezekből következően a másodfokú bíróság köteles lett volna az elsőfokú végzést megváltoztatni és folyamatban tartani a végrehajtást.

Az, hogy egy bírósági végrehajtási ügyben a Vht.-t alkalmazni kell, olyan nyilvánvaló jogkérdés, hogy az ebben való eltévelyedés sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat. Tekintettel arra, hogy a Vht. alkalmazását maga a Vht. is (konkrétan annak az 1. §-a), továbbá a bíróság által alkalmazott Fmhtv.-nek az 51. §-a is kifejezetten előírja, nem is lehet kérdéses, hogy az alkalmazása jelen bírósági végrehajtási eljárásban kötelező. Ráadásul a fellebbezésemben kifejtettem azt is, hogy miért kell alkalmazni, a másodfokú bíróság azonban még csak utalást sem tett arra vonatkozóan, hogy megindokolja, miért nem kellene alkalmazni vagy miért nem helyes az ezzel kapcsolatos jogi álláspontom. Önmagában a Vht. alkalmazásának kérdésében kifejtett indokolás hiánya is a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogom megsértését jelenti, mégpedig az indokolt bírói döntéshez való jogomon keresztül.

b.1. A Bnpt. 1. § (7) bekezdését nyilvánvalóan alkalmazni kell egy bírósági végrehajtási eljárásban, ezért a rendelkezés alkalmazását mellőző jogerős végzés önkényes, így tisztességtelen.

A másodfokú végzés 3. oldalán írtak szerint a Bnpt. *„jelen eljárásra nem irányadó, ugyanis ezen jogszabály kizárólag a bírósági polgári nemperes eljárásokra vonatkozó speciális szabályokat tartalmazza. Jelen eljárás azonban nem bírósági, hanem közjegyzői nemperes eljárás, melyre vonatkozóan az egyes közjegyzői nemperes eljárásokról szóló 2008. évi XLV. tv. tartalmaz rendelkezéseket”*.

Ez egy nagyon tisztességtelen érvelés a másodfokú bíróság részéről, hiszen tudnia kellett, hogy a Bnpt. 1. § (7) bekezdését önmagában azért is alkalmazni kellett volna, mert bírósági végrehajtási eljárás folyt, és erre nézve a Vht. 9. §-a kifejezetten előírja a Bnpt. bizonyos rendelkezéseinek alkalmazását. Ráadásul alkalmazni kellett volna önmagában az Fmhtv. 51. §-a alapján is, mely a Vht.-t alkalmazását írja elő, a Vht. 9. §-án keresztül pedig szintén alkalmazni kellett volna a Bnpt. 1. § (7) bekezdését.

Jelen eljárás ugyanis a fizetési meghagyásos eljárást követő bírósági végrehajtási eljárás, melyre az Fmhtv. 51. §-a alapján került sor. Ez a rendelkezés azonban kimondja, hogy jelen

bíróági végrehajtásra a Vht.-t – bizonyos eltérésekkel, melyek azonban a Vht. 9. §-ának alkalmazására nincsenek hatással – alkalmazni kell, tehát a Vht. 9. §-át alkalmazni kell, a Vht. 9. §-a pedig kimondja, hogy a Bnpt.-nek bizonyos része, többek között az 1. § (7) bekezdése is alkalmazandó, ezért a másodfokú bíróság eljárása tisztességtelen volt, és mivel a nyilvánvalóan alkalmazandó Vht. 9. §-át mulasztotta el alkalmazni, a jogszabályi rendelkezésnek mindenfajta ok nélkül nem szerzett érvényt, és ezzel megsértette a hatékony bírói jogvédelemhez való jogomat. Nem lehet vitás ugyanis, hogy semmiféle mérlegelés vagy megfontolás tárgya nem lehet, hogy jelen bíróági végrehajtási ügyben a Vht.-t alkalmazni kell-e, ugyanis ezt a Vht. 1. §-a is, és az Fmhtv. 51. §-a is egyértelműen előírja. Ebből következően, ahogy azt mondani szokták, a hülye is tudja, hogy jelen eljárásban a Vht. 9. §-át a másodfokú bíróság – de már a közjegyző is – alkalmazni lett volna köteles. Ennek figyelmen kívül hagyása olyan egyértelmű és olyan mértékű jogsértést eredményezett, ami a tisztességes eljáráshoz való jogom sérelmét jelenti. Az Alaptörvény 28. cikkében megkövetelt józan ésszel nem lehetséges más következtetésre jutni, csak arra, hogy az ügyben a Vht. 9. §-át alkalmazni kell, amiből következően pedig a Bnpt. 1. § (7) bekezdését is, és ezért az eljárásban nem érvényesülnek az ítélkezési szünet szabályai, amiből következően az adós nem teljesítette az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésében előírt feltételeket, és ezért az ellentmondását vissza kellett volna utasítani, és a végrehajtást nem lehetett volna megszüntetni. A hatékony bírói jogvédelemhez való jogomból az következik, hogy a bíróságnak ilyen döntést kellett volna hoznia, és mivel nem tette, megsértette a hatékony bírói jogvédelemhez való jogomat.

A másodfokú végzés 4. oldalán írtak szerint: *„Figyelemmel arra, hogy a rendkívüli ellentmondás intézményét az Fmhtv. 32. §-a szabályozza, így a rendkívüli ellentmondásra a Pp. rendelkezései az irányadóak, az Fmhtv. által szabályozott esetleges eltérő rendelkezések figyelembevételével”.*

A másodfokú bíróság tehát maga indokolt úgy, az Fmhtv. eltérő rendelkezéseit is figyelembe kell venni. Ilyen az Fmhtv. 51. §-a is, mely szerint a Vht.-t alkalmazni kell. A Vht. 9. §-a szerint pedig a Bnpt. 1. § (7) bekezdését kell alkalmazni, így egyértelmű, hogy az ügyben ezeket a jogszabályokat alkalmazni kellett volna, más jogértelmezés nem lehetséges.

A másodfokú bíróság jogértelmezése sérti a jogszabályok alkotmányos értelmezési tartományát. A Bnpt. ugyanis nem kizárólag a bíróság által lefolytatott polgári nemperes eljárásokra vonatkozik, hanem minden más olyan eljárásra is, melyre azt törvény

alkalmazni rendeli. Ilyen törvény a Vht. is, melynek 9. §-a a Bnpt. 1. §-át alkalmazni rendeli a bírósági végrehajtási eljárásban, és jelen ügy éppen ilyen.

Másrészt a közjegyző elsőfokú bírósági hatáskörben járt el, hiszen a végzése elleni fellebbezést a Fővárosi Törvényszék másodfokú bírósági hatáskörben bírálta el, így a közjegyző eljárása értelemszerűen elsőfokú bírósági eljárásnak minősült, és önmagában emiatt is az eljárására a Bnpt.-t alkalmazni kellett volna. Ettől azonban teljesen függetlenül, az Fmhtv. 51. §-a közvetlenül írja elő a Vht. alkalmazását, a Vht. 9. §-ának utaló rendelkezése pedig a Bnpt. 1. §-ának, és így annak (7) bekezdésének alkalmazását is.

Alátámasztja a közjegyző elsőfokú bírósági hatáskörét az is, hogy az előző alkotmányjogi panaszomat a közjegyzőnél kellett előterjesztenem, pedig azt az elsőfokú bíróságnál kell előterjeszteni. Ebből következően jelen eljárásban a közjegyző elsőfokú bíróságnak minősül, ebből következően az általa lefolytatott eljárás bírósági eljárásnak minősül, ebből viszont az következik, hogy a Bnpt.-t az eljárásban önmagában erre tekintettel is alkalmazni kell.

Ugyanez igaz a felülvizsgálati kérelem előterjesztésére, melyet szintén az elsőfokú bíróságnál kellett előterjesztenem, aki jelen esetben a közjegyző.

Alátámasztja a közjegyző elsőfokú bírósági hatáskörét a 3/2004. számú PJE határozat indokolásának I. pontjának utolsó bekezdése is, miszerint: *„Meg kell jegyezni, hogy az sosem volt vitás a bírói gyakorlatban, hogy a közjegyző nemperes eljárásban (így leggyakrabban a hagyatéki eljárásban) kifejtett tevékenysége közhatalmi tevékenységnek, a **bírósági eljárás részeként** kifejtett jogalkalmazói tevékenységnek minősül [...]”*.

Maga a jogegységi határozat mondja ki tehát, mely a bíróságokra kötelező, hogy a közjegyző nemperes eljárása a bírósági eljárás része, következésképpen a közjegyző eljárása általában is bírósági eljárásnak minősül. Jelen eljárás azonban még ráadásul ezen belül is egy speciális esetet képez, mert ebben a közjegyző ténylegesen egy bírósági végrehajtási eljárást rendelt el és szüntetett meg, tehát az eljárása a törvény szóhasználatával élve is bírósági eljárás volt.

Ebből következően a másodfokú bíróság elrugaskodott a jogszabályok kötelező erejétől, amikor a közjegyző eljárását nem tekintette bírósági eljárásnak, ráadásul szembeszegült a

3/2004. számú PJE határozattal is, tekintettel arra, hogy az Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdése szerint a jogegységi határozat a bíróságokra kötelező.

Az Fmhtv. 51. §-a szerint *a jogerős fizetési meghagyás alapján a bírósági végrehajtás elrendelésére a Vht.-t az ezen alcímben foglalt eltérésekkel kell alkalmazni.*

A Vht.-t tehát önmagában az Fmhtv. 51. §-a szerint is alkalmazni kellett volna.

A Vht. 1. §-a szerint *a bíróságok és a jogvitát eldöntő más szervek határozatait, továbbá egyes okiratokon alapuló követeléseket bírósági végrehajtás útján, e törvény szerint kell végrehajtani.* A közjegyző által a Vht. 10. § a) pontja szerinti végrehajtási lappal elrendelt bírósági végrehajtás is ilyennek minősül, ezért a Vht. 1. §-a szerint a Vht.-t önmagában azért is alkalmazni kellett, mert bírósági végrehajtás folyt, azaz a Vht.-t az Fmhtv. 51. §-ától függetlenül is alkalmazni kellett volna.

A bírósági végrehajtás már csak az elnevezéséből adódóan is nyilvánvalóan bírósági eljárásnak minősül. Erre tekintettel a közjegyző eljárása bírósági eljárásnak minősül, ellentétben a másodfokú bíróság álláspontjával. A másodfokú bíróság álláspontja az alkotmányos jogértelmezés határát átlépte, hiszen nem létezik olyan jogértelmezés, mely szerint a bírósági végrehajtás ne lenne bírósági eljárás. Továbbá olyan jogértelmezés sem lehetséges, hogy az adott bírósági végrehajtási ügyben a Vht.-t ne kellene alkalmazni.

Mivel bírósági végrehajtás folyt, egyrészt az Fmhtv. 51. §-a, másrészt a Vht. 1. §-a alapján a Vht.-t alkalmazni kellett volna, a Vht. 9. §-a pedig kimondja, hogy *azokra az eljárási kérdésekre, amelyeket e törvény eltérően nem szabályoz, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) szabályait a nemperes eljárás sajátosságaiából eredő eltérésekkel és **a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló törvénynek a bírósági polgári nemperes eljárásokra vonatkozó általános rendelkezéseit kell alkalmazni.***

A Vht. 9. §-a tehát a bírósági polgári nemperes eljárásokban alkalmazandó szabályokról, valamint egyes bírósági nemperes eljárásokról szóló 2017. évi CXVIII. törvénynek (**Bnpt.**) bizonyos rendelkezéseit alkalmazni rendeli.

A Bnpt. I. Fejezete az „Általános rendelkezések” címet viseli. Ennek az 1. pontja pedig „A bírósági polgári nemperes eljárásokra vonatkozó általános rendelkezések” címet viseli, azaz pontosan azt a címet, melyet a Vht. 9. §-a szerint alkalmazni kell. A Bnpt. I. Fejezet 1.

GM1
BS8
BS4

pontjában helyezkedik el az 1. § (7) bekezdése is, mely szerint *az eljárásban a Pp. ítélkezési szünetre vonatkozó rendelkezései nem alkalmazhatók*. Ezt a rendelkezést tehát a Vht. 9. §-a szerint alkalmazni kell.

A fentiekből következik, hogy a jelen végrehajtási ügyben az ítélkezési szünet szabályai nem alkalmazhatók.

A fentiekből az is következik, hogy igazából nincs is jelentősége, hogy a közjegyző eljárása bírósági eljárásnak minősül-e vagy sem, mert a Bnpt. 1. § (7) bekezdését az Fmhtv. 51. §-a és a Vht. 9. §-a szerint a közjegyzőnek is, és a másodfokú bíróságnak is mindenképpen alkalmaznia kellett volna.

Az Fmhtv. 51. §-a tehát kifejezetten előírja, hogy a bírósági végrehajtási eljárásban a Vht.-t alkalmazni kell. Megjegyzem, hogy a bírósági végrehajtási eljárásra tekintettel a Vht.-t az Fmhtv. 51. §-ának utaló rendelkezése hiányában is, önmagában a Vht. 1. §-a szerint is alkalmazni kell. Mivel azonban a Vht. alkalmazását az Fmhtv. 51. §-a kifejezetten elő is írja, a Vht. alkalmazásának kötelessége nem is lehet kérdéses.

Teljességgel érthetetlen, abszurd és hihetetlen, hogy a másodfokú bíróság egy bírósági végrehajtási eljárásban a Vht.-t nem alkalmazta.

Az azonban már nemcsak hihetetlen, hanem nyilvánvalóan tisztességtelen volt a másodfokú bíróság részéről, hogy a Vht. 9. §-át azok után sem alkalmazta, hogy erre kifejezetten hivatkoztam. Ez önmagában sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

Ráadásul meg sem indokolta, hogy miért nem kellene alkalmazni a Vht. 9. §-át, amivel még jobban megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, mégpedig az indokolt bírói döntéshez való jogomon keresztül. A Vht. 9. §-át önmagában a bírósági végrehajtási eljárás miatt alkalmazni kell, de az Fmhtv. 51. §-a miatt még inkább, ezért ennek a figyelmen kívül hagyását mindenképpen meg kellett volna indokolnia a másodfokú bíróságnak, még abban az esetben is, ha a rendelkezésre nem hivatkoztam volna. De így, hogy hivatkoztam rá, az, hogy még csak meg sem indokolta, miért nem alkalmazta, mindenképpen tisztességtelen eljárásnak minősül.

A másodfokú bíróság oly mértékben oldotta el magát az Fmhtv. 51. §-ától és a Vht. 9. §-ától, hogy ennél nagyobb mértékben már nem is igen lehetett volna. Egy szót sem ejtett

még arról sem, hogy kifejezetten hivatkoztam az Fmhtv. 51. §-ára (10. számú melléklet 1. oldal 2. pont), és egy szóval sem indokolta, hogy miért nem kellene alkalmazni. Az mondjuk teljesen érthető, hogy miért nem indokolta, hiszen semmiképpen sem tudta volna megmagyarázni. De éppen a rendelkezésnek ez a kikerülése – és különösképpen azok után, hogy erre kifejezetten hivatkoztam – igazolja, hogy a másodfokú bíróság szándékosan sértette meg az Fmhtv. 51. §-át és a Vht. 9. §-át, ezért a döntése önkényes, tisztességtelen.

Teljességgel felfoghatatlan, hogyan gondolhatta komolyan a másodfokú bíróság, hogy a Vht. 9. §-át és ezen keresztül a Bnpt. 1. § (7) bekezdését nem kell alkalmazni, és az ítélkezési szünet szabályait pedig alkalmazni kell.

A fenti jogszabályok rendelkezése teljesen egyértelmű, más értelmezése nem lehetséges, ebből viszont az következik, hogy a másodfokú bíróság értelmezése sérti a jogszabályok kötelező erejét (26. cikk (1) bekezdés), a jogállamiságot, a jobbiztonságot [B) cikk (1) bekezdés], valamint sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat (XXVIII. cikk (1) bekezdés) is.

A másodfokú bíróság megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat azzal, hogy – teljesen abszurd módon – a bírósági végrehajtási eljárásban nem alkalmazta a Vht.-t. Ebből következően nem alkalmazta a Vht. 9. §-ának rendelkezését sem, miszerint a Bnpt. általános rendelkezéseit alkalmazni kell, így a Bnpt. 1. § (7) bekezdését is, mely szerint az ítélkezési szünet nem alkalmazható.

A másodfokú bíróság egy teljesen egyértelmű jogszabályi rendelkezéstől oldotta el magát, ráadásul az Fmhtv. 51. §-ának és a Vht. 9. §-ának alkalmazására vonatkozó kifejezett hivatkozásom ellenére (10. számú melléklet), és még további ráadásként úgy, hogy meg sem indokolta, miért nem kellene alkalmazni a Vht.-t egy bírósági végrehajtási eljárásban.

Ezzel oly mértékben megsértette az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésében tett jogállamiságról szóló kinyilatkoztatását, valamint a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, hogy azt ennél látványosabban nem is igen lehetett volna. A döntése ezért a jogszabályokat (Fmhtv. 51. §-a, Vht. 9. §-a, Bnpt. 1. § (7) bekezdése, Fmhtv. 32. § (2) bekezdése) mellőzve, azokat felrúgva, azokkal szándékosan szembeszegülve, ezáltal teljesen önkényesen született meg, és ezért sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

Az Alkotmánybíróság fent már hivatkozott álláspontja szerint nem tisztességes az a bírósági eljárás, mely a hatályos jogot alapos ok nélkül nem alkalmazza. Jelen esetben pontosan erről van szó: az Fmhtv. 51. §-át és a Vht. 9. §-át nyilvánvalóan alkalmazni kellett volna jelen bírósági végrehajtási eljárásban, így semmiféle ok nincs arra, hogy ezt a bíróság ne alkalmazza. Ám még ha lenne is erre alapos ok, arról a bíróságnak számot kellett volna adnia, ami azt jelenti, hogy a végzés indokolásában a másodfokú bíróságnak elő kellett volna adnia, miért nem kell alkalmazni az Fmhtv. 51. §-át és a Vht. 9. §-át, és ennek az oknak persze alaposnak is kellett volna lennie. Mivel erről egyetlen szót sem ejtett a másodfokú bíróság, a végzés sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

Tekintettel arra, hogy az Alkotmánybíróság egyszer már kimondta, hogy a hatályos jog alapos indok nélküli figyelmen kívül hagyása sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, és jelen esetben pontosan ez történt, álláspontom szerint jelen ügyben a bíróság megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, és ezért meg kell semmisíteni az első- és másodfokú végzéseket.

itt tartok: 2021.12.05.SU. 23:37

b.2. Az adós nem teljesítette az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésének egyértelmű feltételeit, a támadott másodfokú végzés mégis hatályban hagyta az elsőfokú végzést. Ezzel a másodfokú bíróság megsértette a hatékony bírói jogvédelemhez való jogomat, mert az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésében szereplő feltételek másképpen semmiképpen nem értelmezhetőek, így a bíróság jogértelmezése sérti a jogszabályok értelmezési tartományának alkotmányos határát.

Ennek indoklásaként előadom, hogy az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésének első két mondata szerint: *„Az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg a kötelezett köteles a végrehajtás során felmerült, a jogosult által előlegezett költségeket a végrehajtónál megfizetni. Ha ezt a kötelezett az ügyben eljáró közjegyzőnél okirattal nem igazolja, a közjegyző az ellentmondást visszautasítja, ellenkező esetben a végrehajtási eljárást hivatalból megszünteti”*.

Az adós azonban ezek közül két feltételt sem teljesített: nem fizette meg a 150 ezer forintot az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg, továbbá nem is igazolta ezt okirattal a közjegyzőnél.

A másodfokú bíróság semmilyen módon nem indokolta, miért is kellene úgy tekinteni, hogy az adós volt az, aki igazolta okirattal a közjegyzőnél a 150 ezer forint megfizetését, hiszen az adós nem tett ilyet, ezért ez mindenképpen indokolásra szorul, és emiatt a másodfokú végzés sérti az indokolt bírói döntéshez való jogomat. A végrehajtó ugyan igazolta – azt viszont a PKKB megsemmisítette –, hogy az adós mindent megfizetett, ám nyilvánvaló, hogy nem az adós volt az, aki igazolt, hanem a végrehajtó, és az sem állapítható meg, hogy ez az adós kérelmére történt volna, hiszen az igazolást a közjegyző kezdeményezte. Ezért az semmiképpen nem állapítható meg, hogy az adós okirattal igazolta volna a közjegyzőnél a fizetést, ezért ez egy olyan nyilvánvaló félremagyarázás, mely átlépi a bírói döntések alkotmányos határát. Jogállamban ugyanis csak megalapozott tények állapíthatók meg, ám a nem is létező tények nyilvánvalóan nem lehetnek megalapozottak. Semmi nem bizonyítja, hogy a 150 ezer forint megfizetését az adós okirattal igazolta volna a közjegyzőnél, ráadásul az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg, hiszen az igazolást nem is az adós tárta a közjegyző elé, ráadásul az igazolásnak már a 2020.08.24-i keltezése is az ítélezési szünet utánra esik, így még abban az esetben sem lehetne az ellentmondás előterjesztésével egyidejűnek tekinteni, ha elfogadnánk a másodfokú bíróság amúgy is helytelen álláspontját, miszerint az ítélezési szünet alatti történéseket egyidejűnek kell tekinteni. Így a végrehajtás megszüntetése a törvény szándékos megsértésével történt.

A másodfokú bíróság nyilvánvalóan helytelenül, ezáltal tisztességtelenül járt el, amikor a végzésének 4. oldalán azt állította, hogy: „A végrehajtó megkeresésre adott válasza és az adós által csatolt befizetési igazolásból megállapíthatóan pedig az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése szerinti végrehajtás során felmerült jogosult által előlegezett költségek megfizetésének igazolására is ugyanezen határidőben [azaz az ítélezési szünet alatt] sor került”. Az adós befizetési igazolásában a 150 ezer forint megfizetése nem is szerepel, ezért a 150 ezer forint megfizetését elvileg sem igazolhatta. A végrehajtónak a közjegyző megkeresésére adott válasza pedig 2020.08.24-én kelt, így elvileg sem lehetett az ítélezési szünet alatt bekövetkező eseménynek tekinteni.

Tény, hogy a 150 ezer forint megfizetését az adós nem igazolta a közjegyzőnél. Önmagában erre tekintettel a bíróság egyértelműen jogellenesen szüntette meg a végrehajtást. A bíróság egy nyilvánvalóan nem létező ténnyel indokolta a döntését, ezáltal megsértette a hatékony bírói jogvédelemhez való jogomat, hiszen hogyan is lehetne a bírói jogvédelem hatékony, ha a bíróság olyan tényeket hoz fel ellenem, melyek meg sem történtek, és azokra nincs is semmiféle irat vagy bizonyíték.

Az adós egyértelműen elmulasztotta az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésében írt feltételek teljesítését, hiszen az adós okirattal nem igazolta a közjegyzőnél a 150 ezer forint megfizetését, mert nem csatolt erről okirati igazolást. A közjegyző által nyilvántartott aktában nincs olyan okirat, melyet az adós csatolt volna a fizetésről, és amely igazolná a fizetést, ezért a másodfokú bíróság hazudott, amikor a végzésének 4. oldalán azt írta, hogy: *„A végrehajtó megkeresésre adott válasza és az adós által csatolt befizetési igazolásból megállapíthatóan pedig az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése szerinti végrehajtás során felmerült jogosult által előlegezett költségek megfizetésének igazolására is ugyanezen határidőben sor került”*.

Hazudott a másodfokú bíróság, mert az adós nem csatolta a 150 ezer forint befizetési igazolását. A végrehajtó igazolása ebből a szempontból egyrészt nem is vehető figyelembe, hiszen azzal nem az adós igazolt, hanem az a közjegyző intézkedésére adott válasz, másrészt az csak 2020.09.02-én érkezett meg a közjegyzőhöz, tehát még a másodfokú bíróság egyébként is helytelen jogértelmezése szerint sem tekinthető egyidejűnek az ellentmondás előterjesztésével, hiszen akkor már nem volt ítélezési szünet. Ráadásul a PKKB meg is semmisítette ezt a végrehajtói igazolást, így az voltaképpen nem is létezik, tehát figyelembe nem vehető.

A másodfokú bíróság nyilvánvaló hazugsága hatáskört teremt az Alkotmánybíróság számára a beavatkozásra, hiszen a hazugság oly mértékben sérti az igazság szolgáltatását, a hatékony bírói jogvédelemhez való jogomat, ezáltal az Alaptörvényt, hogy a bírói döntés megsemmisítésének van helye, mert a bíróság nyilvánvaló hazugsága tisztességtelen eljárásnak minősül.

A közjegyzőnek tudnia kellett, hogy a végrehajtó igazolása eleve nem is lehetett alkalmas annak megállapítására, hogy az adós az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg fizetett, hiszen a végrehajtó nem igazolta az egyidejű megfizetést, továbbá nem közölte a megfizetések időpontjait sem, így a közjegyzőnek tudnia kellett, hogy a végrehajtó igazolása alapján a végrehajtás nem szüntethető meg.

b.3. A másodfokú bíróság – de még előtte a közjegyző is – megsértette a jogorvoslatához való jogomat is, és a tisztességes eljáráshoz való jogomat is, mert nem várta meg a végrehajtási kifogásom elintézését.

A másodfokú bíróság a végzésével nem várta meg a végrehajtási kifogásom elintézését, pedig tudnia kellett, hogy a végrehajtási kifogásom elbírálása előfeltételét képezi a

fellebbezésem elbírálásának, hiszen abban támadtam a végrehajtó igazolásának jogszerűségét, így tudta, hogy vitatott volt, hogy a végrehajtás megszüntetése a végrehajtó jogszerű igazolásán alapult, és a 11071/Ü/30441/2020/24. számú irat alapján tudta azt is, hogy ebben a kérdésben a PKKB még döntést fog hozni.

A másodfokon eljáró Fővárosi Törvényszéknek tudnia kellett, hogy ha nem várja meg a végrehajtási kifogásom elintézését, azzal megsérti a jogorvoslathoz való jogomat. Tudnia kellett ugyanis, hogy ha dönt, a döntése jogerős lesz, és ezek után a PKKB már hiába is semmisíti meg a végrehajtó igazolását, annak már nem lesz hatása a jogerős másodfokú döntésére. Ebből következik, hogy a másodfokú bíróság megsértette a hatékony bírói jogvédelemhez való jogomat is, hiszen tudta, hogy így egy olyan lehetőségtől foszt meg, mely orvosolhatta volna a végrehajtó igazolásával szembeni kifogásomat.

A végrehajtó intézkedése megsemmisítésének nyilvánvalóan hatással kellett volna lennie a végrehajtást megszüntető végzésre, hiszen annak alapját döntötte romba, a másodfokú bíróság azonban ennek bevárása nélkül jogerősen lezárta az eljárást, és mivel lezárta, a megsemmisítésnek már nem is lehet hatása többé a végrehajtás megszüntetésére. Ezzel azonban a másodfokú bíróság megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat. A másodfokú bíróság tudta, hogy a végrehajtó igazolása megsemmisítésre kerülhet, hiszen a végrehajtási kifogásomat a közjegyző az akta részévé tette (7. számú melléklet) – ráadásul a PKKB később meg is semmisítette –, ám a másodfokú bíróság az idő előtti döntésével elzárt attól, hogy ezt az eljárásban érvényesíthessem. A másodfokú bíróság megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat, amikor még azt megelőzően döntött a közjegyző elsőfokú végzése helybenhagyása felől, hogy kiderült volna, hogy az azt megalapozó végrehajtói igazolás jogszerű-e egyáltalán. A másodfokú bíróság megsértette a hatékony bírói jogvédelemhez való jogomat, hiszen abba a helyzetbe hozott, hogy bár a végrehajtó igazolása semmis, az ezen alapuló végrehajtást megszüntető végzés mégis jogerős, ezért az ellen már nem tehetek semmit. A másodfokú bíróság megsértette a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat azért is, mert tudta, hogy jogorvoslattal éltem a végrehajtó igazolása miatt, ám nem volt hajlandó a PKKB döntését megvárni. Mivel a jogorvoslati kérelmem elbírálása nélkül a másodfokú eljárást nem lehetett volna befejezni – hiszen a végrehajtást megszüntető végzés alapját támadtam –, a másodfokú bíróság végeredményben a hatékony jogorvoslathoz való jogomat is megsértette akkor, amikor annak tudatában döntött a közjegyző elsőfokú végzésének helybenhagyásáról, hogy a jogorvoslati kérelmem – a végrehajtási kifogásom – még elintézetlen volt, így tudta, hogy a jogorvoslati jogommal, azon kívül, hogy

felkenhetem majd a falra, mást nem fogok tudni kezdeni, azaz tudta, hogy a számomra kedvező jogorvoslat sem lesz képes érdemben befolyásolni a döntést.

Ez a leghitványabb bírósági magatartások közé tartozik.

Sérült a jogorvoslathoz való jogom, mert bár a PKKB a végrehajtó intézkedését (igazolását) megsemmisítette, amire tekintettel a végrehajtó el is küldte az újabb igazolását a közjegyző részére – melyet a közjegyző 11071/Ü/30441/2020/28. számon iktatott –, ám a végrehajtó válasza nyomán már senki (sem a közjegyző, sem a másodfokú bíróság) nem fog intézkedni, így a végrehajtó megismételt igazolásának már semmi jelentősége nem lesz.

Ez egy jogi nonszensz, és alkotmányjogilag is elfogadhatatlan, különös tekintettel arra, hogy ezen alapult a végrehajtás megszüntetése.

b.4. A közjegyző eljárása bírósági eljárásnak minősül.

A támadott jogerős végzést a Fővárosi Törvényszék másodfokú bírósági jogkörében hozta, ezért az másodfokú bírósági eljárásban született. Mivel ezt a másodfokú bírósági eljárást nyilvánvalóan meg kellett előznie egy elsőfokú bírósági eljárásnak, és mivel ezt a másodfokú bírósági eljárást megelőző eljárást a közjegyző folytatta le, ezért az elsőfokú bírósági eljárás a közjegyző eljárása volt.

Ebből következően a közjegyző elsőfokú bírósági hatáskörben járt el, ezért az eljárása bírósági eljárásnak minősül. Ebből következően az eljárásra a Bnpt.-t. önmagában erre tekintettel is alkalmazni kell.

Ezzel kapcsolatban hivatkozom a b.1. pontban levő érvelésekre is.

b.5. Az adós még az ítélezési szünet szabályainak alkalmazhatósága esetén sem az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg fizette meg a 150 ezer forintot.

A másodfokú bíróság egyidejűnek tekintette az adós ellentmondásának 2020.07.27-i előterjesztését és a 150 ezer forint 2020.08.19-i megfizetését. Ez még abban az esetben is ellentmondana a józan észnek, ha az ítélezési szünet szabályai alkalmazandók lennének. Az ítélezési szünet ugyanis nem állítja meg az időt, így a két különböző napon teljesített fizetés semmiképpen sem tekinthető egyidejűnek. Ráadásul az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése

nem napokban állapítja meg a fizetés határidejét, így nem minősül olyan határidőnek, melyre a Pp. 148. § (1) bekezdését bármilyen formában is alkalmazni lehetne. Az Fmhtv. 32. § (2) bekezdése ugyanis a fizetés határidejét az előterjesztéshez köti oly módon, hogy azzal egyidejűnek kell lennie, így, amikor az előterjesztés megtörtént, a fizetésnek is meg kellett volna már történnie. Tekintettel arra, hogy az előterjesztés időpontját maga az adós határozta meg azzal, hogy az ellentmondását előterjesztette, ezzel a cselekményével egyben lejárttá is tette a megfizetés határidejét.

Az egyidejűség fogalmát nem lehet a józan ésszel, továbbá a törvény céljával ellentétes módon meghatározni, mely az Alaptörvény 28. cikke szerint alapkövetelmény, ezért a józan észnek nem megfelelő értelmezés alaptörvény-ellenes, így sérti az alkotmányos jogértelmezés értelmezési tartományát, ezért önkényes, és ezért tisztességtelen.

Nyilvánvaló ugyanis, hogy két, a másodfokú bíróság szerint egyidejűnek tekinthető esemény (a 2020.07.27-i ellentmondás, valamint a 2020.08.19-i fizetés) közé nem ékelődhet be egy olyan közjegyzői intézkedés (1. számú melléklet), melynek foganatosítása időpontjában a 2020.08.19-i fizetés még nem történt meg, így a közjegyzői intézkedést ez a fizetés semmiképpen nem válhatta ki.

Az Alaptörvény 28. cikke szerint a bíróság köteles a jogszabályokat a józan észnek megfelelően értelmezni, ezért a józan ésszel ellentétes jogértelmezés alaptörvény-ellenes. Az Alaptörvénybe ütköző jogértelmezés túlmutat az alkotmányosan megengedhető értelmezési tartományon, ezért az Alkotmánybíróság jogosult és köteles ennek gátat szabni, mégpedig a bírói döntés megsemmisítésével. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogom magában foglalja azt is, hogy a bíróság nem értelmezheti a jogot úgy, ahogyan azt semmiféleképpen nem lehetséges értelmezni. Mivel a jogot alaptörvény-ellenesen semmiképpen nem lehet értelmezni, a józan ésszel, valamint a törvény céljával ellentétes jogértelmezés sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat. Józan ésszel nem lehetséges a fizetést és az előterjesztést egyidejűnek tekinteni, ez a jogértelmezés ezért sérti az Alaptörvényt is, ezáltal sérti a hatékony bírói jogvédelemhez való jogomat.

Az adós a 150 ezer forintot nem az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg megfizette meg, mert az előterjesztés következtében, arra reagálva a közjegyző intézkedett, továbbá én pedig beadvánnyal éltem a közjegyző intézkedésére (és az adós ellentmondására is) reagálva. Ezért az események bekövetkezésének egyértelmű, egymást követő sorrendje van, az események között ok-okozati összefüggés van, ami azt jelenti, hogy az okozat az

azt kiváltó ok után kellett, hogy bekövetkezzen, és mivel a közjegyzőnek reagálnia kellett az adós ellentmondására, ami nyilvánvalóan időt vett igénybe, egyidejűek semmiképpen sem lehettek, még abban az esetben sem, ha a határidők esetlegesen állnának, ugyanis az idő ebben az esetben is telik. Mivel pedig már a közjegyző intézkedése (11071/Ü/30441/2020/11. számú végzés), valamint az én 11071/Ü/30441/2020/13. számú beadványom sem tekinthető egyidejűnek az ellentmondás előterjesztésével, hiszen ezek az előterjesztésre történő reagálások, továbbá az adós nyilvánvalóan a közjegyző intézkedésére és az én beadványomra reagált a 150 ezer forint 2020.08.19-i megfizetésével, ez a fizetés nem tekinthető egyidejűnek az ellentmondás előterjesztésével, mert ellentmond a józan észnek, valamint az ok és okozat közötti, jelen esetben nyilvánvalóan fellépő időkülönbségnek.

Továbbá két esemény nem egyidejű, ha a bekövetkezésük közötti időben egy olyan harmadik esemény következett be, melyre nyilvánvalóan csak az első esemény adhatott okot, mivel a második akkor még be sem következett. Márpedig az ellentmondás előterjesztésére tekintettel a közjegyző intézkedett, és akkor az adós még nem fizette meg a 150 ezer forintot. Ezért a közjegyző intézkedésének időpontja olyan választóvonalat képez az egyidejűség megállapíthatósága kérdésében, melyen nincs átjárás, azaz a közjegyző intézkedését követő esemény (a 150 ezer forint megfizetése) nem tekinthető egyidejűnek a közjegyző intézkedését megelőzően bekövetkezett előterjesztéssel.

Az Alaptörvény 28. cikke szerint figyelembe kell venni a jogszabály célját és azt is, hogy az a közjónak megfelelő, erkölcsös célt szolgál. Az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésének célja, hogy amikor az adós előterjeszti az ellentmondását, az általam előlegezett végrehajtási költségeket már megfizesse a végrehajtónál, és ezt okirattal igazolja is a közjegyzőnél az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg. Így kerül a közjegyző abba a helyzetbe, hogy érdemben dönteni tudjon a végrehajtás megszüntetése kérdésében. Amikor tehát az adós az ellentmondását előterjeszti a közjegyzőnél, a közjegyző nyomban megvizsgálhatja a csatolt befizetési okiratokat, és amennyiben az adós okirattal igazoltan mindent megfizetett, megszünteti a végrehajtást, ellenkező esetben az ellentmondást visszautasítja. Ez a Fmhtv. 32. § (2) bekezdésének a közjó szerint megfelelő és erkölcsös célja. A rendelkezés célja, hogy a végrehajtást kérő ne kerüljön abba a helyzetbe, hogy ne legyen biztosítva, hogy az előlegezett költségeket visszakapja. Az adós kötelessége annak biztosítása, hogy amikor az ellentmondását előterjeszti, a költségeket már megfizesse és ezt okirattal igazolja is a közjegyzőnél. Az adós szempontjából ez a követelmény nem ellentétes a közjóval és nem is erkölcstelen. A végrehajtást kérőre nézve azonban méltánytalan, hátrányos, így a közjónak nem megfelelő lenne, ha a közjegyző az

ellentmondás előterjesztésére tekintettel annak ellenére megszüntethetné a végrehajtást, hogy az ellentmondás előterjesztésekor nem lenne már biztosítva, hogy a végrehajtást kérő visszakapja az előlegezett költségeket.

A fentiek alapján az adós 2020.08.19-i fizetésének az ellentmondás előterjesztésével való egyidejűségének megállapítása ellenkezik a józan ésszel, ez a jogértelmezés alaptörvény-ellenes, továbbá sérti a jogértelmezésnek az Alaptörvényben 28. cikkében lefektetett alkotmányos értelmezési tartományát, amiből következően az ezen alapuló döntés alkotmányosan elfogadhatatlan, így önkényes, ezért sérti a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

A másodfokú végzés szembeszegül a hivatkozott jogszabályok egyértelmű rendelkezéseivel, egyáltalán nem tért ki az Fmhtv. 51. §-ával és Vht. 9. §-ával kapcsolatos álláspontomra, így nyilvánvalóan igazságtalan, ezáltal ellentétes az Alaptörvény nemzeti hitvallásával, a 25. cikk (1) bekezdésével és a 26. cikk (1) bekezdésével is.

b.6. Az adós még az ítélezési szünet szabályainak alkalmazhatósága esetén sem az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg igazolta a 150 ezer forint megfizetését.

A fentiekben már kifejtettem, hogy az adós a 150 ezer forint megfizetését egyáltalán nem igazolta, sem az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg, ahogyan kellett volna, sem később.

A végrehajtó ugyan igazolta, ám ez a közjegyző megkeresésére történt, ami azt jelenti, hogy nem tekinthető úgy, hogy ezzel az adós igazolta a fizetést, továbbá annak kelte is már az ítélezési szünet utánra esik, így az ellentmondás előterjesztésével egyidejűnek még abban az esetben sem tekinthető, ha az ítélezési szünet alatti eseményeket egyidejűnek kellene tekinteni.

b.7. Azok az események, melyek egymással oksági viszonyban vannak, elvileg sem lehetnek egyidejűek.

Ez egy olyan mértékben nyilvánvaló kérdés, hogy az ebben való tévedés önmagában jelenti a tisztességes eljáráshoz való jogom megsértését.

Az adós az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg csak a 85 ezer forint megfizetését igazolta, a 150 ezer forint megfizetését pedig nem. A közjegyző az ellentmondás beérkezésekor hozzálatott az elintézéséhez, és ennek keretében megkereste a végrehajtót, hogy az igazolja az összes, általam előlegezett végrehajtási költség adós általi

megfizetését. Az ellentmondás előterjesztése és a közjegyző intézkedése tehát oksági viszonyban állnak egymással. Az ellentmondás előterjesztése nélkül ugyanis a közjegyzői intézkedésre nem került volna sor. Az ellentmondás előterjesztésének ezért a közjegyző intézkedését megelőzően már meg kellett történnie, hiszen a közjegyző az ellentmondásra csak annak előterjesztését követően tudott reagálni. Ezért, még ha állnának is a határidők az ítélezési szünet alatt, a két esemény akkor sem volt egyidejű. Ugyanígy nem volt egyidejű a végrehajtónak a közjegyző megkeresésére adott válasza sem, hiszen ezt a választ a közjegyző megkeresése váltotta ki, ami azt jelenti, hogy oksági viszonyban állnak egymással, ezért nem tekinthetők egyidejűeknek.

Ehhez képest már csak ráadás, hogy a végrehajtó az igazolást csak az ítélezési szünet után készítette el, így elvben sem igazolhatta a fizetést az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg.

A 150 ezer forintnak a 2020.08.19-én történt – tehát az ellentmondás előterjesztését követő – adós általi megfizetése pedig az én 2020.08.11-i keltezésű, a közjegyző által 11071/Ü/30441/2020/13. számon iktatott beadvánnyal áll oksági viszonyban, mert ebben a beadványomban hívtam fel a közjegyző figyelmét arra, hogy a 150 ezer forintot az adós nem fizette meg az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg. Ebből következően a 150 ezer forint megfizetésének időpontját nem lehet az ellentmondás előterjesztésével egyidejűnek tekinteni, mert ennek oka az én beadványom volt, és már az sem volt egyidejű az ellentmondás előterjesztésével.

Az ellentmondás előterjesztése, a közjegyző intézkedése, az én beadványom és a 150 ezer forint megfizetése ebben a sorrendben négy olyan, egymást követő esemény, melyek közvetlen oksági viszonyban állnak egymással. Az időben későbbi az azt megelőző esemény bekövetkezése nélkül be sem következett volna, ezért a sorrendjük kötött, és ebből következően nem tekinthetők egyidejűeknek.

A fentiek szerint az adós tehát nem teljesítette az Fmhtv. 32. § (2) bekezdésében a végrehajtás megszüntetésének feltételeit, ezért a másodfokú bíróság végzése jogellenes. Mivel a döntés kialakítása során a bíróság alapos ok nélkül hagyta teljesen figyelmen kívül a jogszabályokat és a józan ésszt, a döntése önkényes, ezáltal sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított tisztességes bírósági eljáráshoz való jogomat.

3. Egyéb nyilatkozatok és mellékletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítéletek végrehajtásának felfüggesztését.

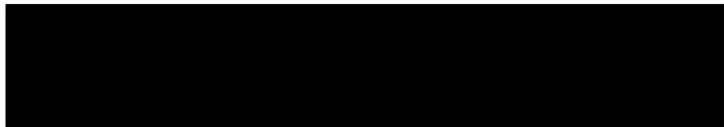
Nem kezdeményeztem a végrehajtás felfüggesztését.

b) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Nem járulok hozzá a személyes adataim nyilvánosságra hozásához, de hozzájárulok ahhoz, hogy az Alkotmánybíróság a beadványt (személyes adatok nélkül) a honlapján közzétegye.

Kérem a **T. Közjegyző Asszonyt**, küldje el a lenti melléleteket az Alkotmánybíróság részére, bizonyítva ezzel, hogy azok hivatalos iratok, mert csinált már olyat az Alkotmánybíróság, hogy az iratok sima csatolása esetében visszautasította az alkotmányjogi panaszt azzal, hogy az indítványozó nem igazolta, hogy azok hivatalos másolatok.

Kelt: Budapest, 2021.12.06.

Melléletek:

1. A közjegyző 11071/Ü/30441/2020/11. számú végzése a végrehajtó felé (2020.08.10)
2. Az én 11071/Ü/30441/2020/13. számú beadványom (2020.08.12)
3. A közjegyző által 11071/Ü/30441/2020/14. számon készített hivatalos feljegyzés, mely igazolja, hogy az adós képviselője 2020.08.17-én betekintett az iratokba, és innen az adós tudomást szerzett a 2020.08.11-i keltezésű beadványomról
4. A végrehajtó 2020.08.24-én kelt 391.V.1087/2020/52. számú válasza, melyet a közjegyző 11071/Ü/70532/2020/3. számon lajstromozott (2020.09.02). Ezt a végrehajtói választ (a megfizetések igazolását) a PKKB később megsemmisítette.
5. A közjegyző 11071/Ü/70532/2020/4. számú végzése a végrehajtás megszüntetéséről (2020.09.02)
6. A végrehajtónál 2020.09.03-án előterjesztett végrehajtási kifogásom, melyet a végrehajtó felterjesztett a PKKB-ra és erről értesítette a közjegyzőt, melyet a közjegyző 11071/Ü/30441/2020/24. számon iktatott
7. A végrehajtó a 391.V.1087/2020/62. számú levelével értesíti a közjegyzőt, hogy a végrehajtási kifogásomat felterjesztette a PKKB-ra (11071/Ü/30441/2020/24. számú irat, 2020.09.04), mely igazolja a 6. számú melléklet valóságát is

8. A fellebbezésem a közjegyző végrehajtást megszüntető végzése ellen (11071/Ü/70532/2020/5. számú irat, 2020.09.14)
9. Az adósnak a fellebbezésemre tett észrevétele, melyet a közjegyző 11071/Ü/70532/2020/7. számon iktatott. Ebben az adós elismerte, hogy két részletben fizetett, ami azt jelenti, hogy nem fizetett ki minden költséget az ellentmondás előterjesztésével egyidejűleg
10. A fellebbezésem kiegészítése észrevétel címén a másodfokú bírósági eljárásban (Pkf.635476/2020/2. számú irat, 2020.09.25), melyet az adós észrevételére reagálva terjesztettem elő
11. A fellebbezésem kiegészítésének (10. számú melléklet) sikeres lajstromozása a másodfokú bíróságon (2020.09.28)
12. A Fővárosi Törvényszék 67.Pkf.635.476/2020/6. számú másodfokú végzése, mely jóváhagyta a közjegyző végzését (2021.01.19)
13. A PKKB 0101-11.Vh.5864/2020/9. számú végzése a végrehajtó igazolásának megsemmisítéséről (2021.01.24). Ezzel a támadott végzések megalapozatlanná váltak. A másodfokú bíróság tudott arról, hogy a PKKB előtt akkor még folyamatban volt a végrehajtási kifogásom elbírálása
14. A PKKB megsemmisítését követően a végrehajtó által a közjegyzőnek küldött újabb igazolás, melyet a közjegyző 11071/Ü/30441/2020/28. számon lajstromozott (2021.01.26). Ám ezzel már senki sem tett semmit, ami egészen felháborító és tisztességtelen eljárás volt a bíróság részéről.